

forpligtet til at holde den tæt på tag og fag, og det vil altså sige, at holde bygningen i en stand, så det ikke regner ind gennem taget og vinduerne. Men når man har med en fredet bygning at gøre, er der mange andre bygningsmæssige problemer, som koster utrolig mange penge, og som kræver særlig håndværksmæssig uddannelse og erfaring.

Derfor synes jeg, at det kunne være en god idé, at der af byfornyelsesmidlerne blev øremærket et beløb til vedligeholdelse af fredede og måske også bevaringsværdige bygninger, selv om vi nemt kommer til at tale om en meget stor bygningsmasse.

Hvis der afsættes penge til de fredede bygninger, vil der derigennem være mulighed for at sikre overlevelsen af nogle af de håndværk, som lever i det skjulte. Jeg tænker her på stukkatører, træskærere, malere med speciale i marmorering og lignende gamle håndværkstraditioner. Hermed kan byfornyelsen på mere end én måde være med til at sikre overlevelsen af god arkitektur og godt, gammeldags håndværk, samtidig med at kvalitetsfulde boliger gøres tidsvarende.

Jeg synes, at boligministerens redegørelse giver et godt grundlag for en fortsættelse af byfornyelsesbestræbelserne, for selv om byfornyelsen er nået langt, er der stadig en stor opgave tilbage. Men det er en god idé indimellem at stoppe op og vurdere, om udviklingen betyder, at opgaven bør gribes an på en anden måde, eller om der er nye opgaver, der skal tages hul på.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Må jeg først have lov til at takke for debatten og også for den bredde, den har haft. Jeg finder anledning til som indledning til de kommentarer, der har været, at gøre opmærksom på, at det nok ikke er første gang, nogle af partierne her i Folketinget vil blive overraskede over visionerne fra Boligministeriet. Jeg siger det bare sådan for en god ordens skyld, for faktisk er det oplæg, vi kommer med til byfornyelsespolitik, et led i vores strategi om en ny bypolitik.

Det kan man forholde sig til, og det vil sige, at samtidig med at vi diskuterer den enkelte bolig, ja, så diskuterer vi faktisk også de levevilkår, der skal være for de mennesker, ikke kun i boligen, ikke kun i ejendommen, men i det område, de bor i. Det mener jeg er et gennemgående træk i det oplæg, vi er kommet med – redegørelsen – om byfornyelsespolitikken som sådan.

Jeg vil også gerne sige tak for, at debatten ikke kun kom til at dreje sig om omkostninger. Jeg siger det på den måde, for normalt kan det godt ske her i Folketinget, at man holder sig til nogle faktuelle tal, kvadratmeterpriser, som man kan bruge til det ene eller det andet. Det er da også rigtigt, at det har været nævnt – det skal jeg gerne komme ind på – og det er også kun udmærket, at man gør det, men det, der er det afgørende, er, at man har taget hele redegørelsen op og set på den helhed, som er en forudsætning for, at man også kan komme videre med en helhedsorienteret byfornyelsespolitik.

Jeg vil tillade mig først at sige tak til fru Lissa Mathiasen for den opdeling, der var i de enkelte tiltag, for det er jo det, der er en afgørende forudsætning for, at man kan se en helhed. For ellers ville man nemlig komme i den situation, som hr. Jens Hald Madsen og til dels også hr. John Vinther kom i, nemlig at man betragter byfornyelsespolitik som boligforbedringspolitik.

Hr. Jens Hald Madsen spurgte ganske klogt og fornuftigt: Hvad er egentlig byfornyelsespolitik? Ja, det siger navnet i sig selv: Det er fornyelse af byerne og ikke kun fornyelse og forbedring af boligen, men jeg erkender klart, at det, der først og fremmest har været udgangspunktet, har været boligforbedring, som derfor har været en barriere for at se helheden i en byfornyelsespolitik. Så jeg vil gerne se slået fast, at det, vi taler om, er byfornyelsespolitik, altså fornyelse af de bydele og de kvarterer, som vi nu skal lave en indsats for.

Dernæst – jeg tror, det var hr. Jens Hald Madsen, der nævnte det – er der diskussionen om en ny sektorplanlægning. Jeg tror, at hr. John Vinther brugte ordene mere bureaukrati, og jeg tror også, at hr. Jens Hald Madsen henviste til brevet fra Kommunernes Landsforening. Det er da rigtigt, at de er bange for det, men jeg vil gerne have lov til at citere en tre-fire linjer fra det brev, som er sendt til Boligudvalget: »Kommunerne ser byfornyelseslovgivningen som ét blandt mange gode redskaber til at højne den samlede velfærd i et område. Men i dag findes der i selv lokal kommuneplanlægning ganske stærke redskaber til at tænke helheder ind i byplanlægningen«. Det er jeg enig i.

Det, der er problemet, er, at man skal bruge den på den rette måde. Der er ikke tanker om her, at vi nu skal lave ny sektorplanlægning. Nej, der er tale om, at kommunerne bruger de redskaber, de har både med kommuneplanlægning, lokalplanlægning, og hvad de ellers har, til